

2. Vedtægtens artikel 24 har til formål at beskytte tjenestemænd mod tredjemands handlinger og ikke mod akter udstedt af institutionen selv.
3. Da akkrediteringen ved en international organisation har til formål at gøre det lettere for tjenestemændene og de ansatte at løse deres arbejdsopgaver, er fordelene i forbindelse hermed knyttet til stillingen og ikke til den pågældende tjenestemands eller ansattes person. Følgelig tilkommer det ansættelsesmyndigheden, der i så henseende har frit skøn, at afgøre, hvilke kompetenceområder, der gør en akkreditering nødvendig. Dersom ansættelsesmyndigheden som følge af en lovlig ændring i en tjenestemands eller ansats kompetenceområde finder, at akkrediteringen ikke længere er nødvendig, er dens afgørelse herom den direkte følge af ændringen i kompetenceområdet, hvorfor den ikke skal begrundes.

I sag 191/81

ONNO PLUG, midlertidigt ansat ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boende 21, avenue Weber, Genève, ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Bieber, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Jean-Pierre Delahousse og Hendrik van Lier, medlemmer af Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Plateau du Kirchberg,

sagsøgt,

angående de i stævningen anførte påstande,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. O'Keeffe, dommerne G. Bosco og T. Koopmans,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Onno Plug gjorde tjeneste ved Den europæiske Sammenslutning for Samarbejde (herefter benævnt ESS) fra 1966 til 1976 på grundlag af en tidsubegrænset kontrakt. Efter at have udført andre erhverv inden for dette kontraktforhold blev han stillet til rådighed for EF-Kommissionen; han var Kommissionens delegerede i Bénin (i 1975) og i Zambia (i 1976).

Plug opsagde i begyndelsen af 1977 sin kontrakt med ESS og blev derefter ansat som midlertidig ansat af EF-Kommissionen ved kontrakt af 9. juni 1977 med virkning fra den 23. maj 1977, idet han blev kontorchef (Generaldirektoratet Udvikling, VIII-B-2) med indplacering i lønklasse A 3, løntrin 4. Denne kontrakt, der blev tiltrådt ifølge en beslutning fra Kommissionen af 15. december 1976, blev indgået for en varighed af ét år, ligesom Plug fik en prøvetid på 6

måneder. Kontrakten blev ved udløbet den 23. maj 1978 ikke fornyet, men blev forlænget indtil den 22. september 1978. Plug havde fået oplyst, at en fornyelse ikke var mulig, fordi stillingen som kontorchef for VIII-B-2 var forbeholdt tjenestemænd, der aflønnedes over driftsbevillingerne.

En ny kontrakt mellem Plug og Kommissionen om midlertidig ansættelse blev indgået den 15. november 1978 med virkning fra den 23. september 1978 og til udløb den 30. juni 1980. Den angik dog en anden stilling. Ifølge den nye kontrakt blev Plug ansat i en midlertidig stilling AVS som konsulent (A 3) for ved Kommissionens delegation i Genève at varetage opgaverne i forbindelse med rådgivning om UNCTAD.

Da Plug's anden kontrakt som midlertidigt ansat var udløbet, blev han ved kontrakt af 22. august 1980, der løb fra den 1. juli 1980, på ny ansat midlertidigt,

denne gang uden tidsbegrænsning, men med indplacering i A 4, idet han ansattes som »ekspeditionssekretær«, stadig således at han skulle udføre opgaver ved Kommissionens delegation i Genève.

Den 22. november 1980 indgav Plug en klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvori han krævede, at indplaceringen i lønklasse A 4 og fastlæggelsen af arbejdsopgaverne i kontrakten af 22. august 1980 blev annulleret, at der i kontrakten blev indrømmet ham en indplacering i lønklasse A 3, løntrin 5, under hensyn til hans anciennitet i denne lønklasse og til, at han varetog en konsulents opgaver, og at hans økonomiske rettigheder med efterfølgende virkning blev berigtiget fra 1. juli 1980. Plug hævdede herved, at han rent faktisk udførte de samme opgaver som de, der var blevet tillagt ham ifølge den tidligere kontrakt. Klagen blev ikke besvaret.

Ved skrivelse af 9. januar 1981 fra generaldirektør K. Meyer, GD VIII, blev Plug oplyst om, at der til delegationen i Genève ville ankomme en ny tjenestemand i lønklasse A 3, Grumbach, med referat til GD VIII. I den samme skrivelse blev det præciseret, at Plug herefter alene skulle »medvirke« til varetagelsen af de opgaver, der påhvilede delegationen, »med referat til« denne nye tjenestemand. Ved Grumbach's ankomst blev Plug's akkreditering ved de internationale organisationer i Genève inddraget med den begrundelse, at denne akkreditering var forbeholdt GD VIII-tjenestemanden.

Den 20. januar 1981 indbragte Plug en ny klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvori han først og fremmest krævede på ny at blive akkrediteret — hvilket anførtes at være uundværligt også for udførelsen af de opgaver, der for tiden var tillagt ham, ligesom han betegnede inddragelsen som et »anslag mod sit professionelle omdømme og sin profes-

sionelle ære«. Dernæst anmodede han om at få en detaljeret beskrivelse af sine arbejdsopgaver. Den sidste anmodning blev besvaret, idet Trân Van-Thing, chefen for delegationen i Genève, den 18. marts 1981 sendte en skrivelse til Plug, hvori han over for ham bekræftede hans nye kompetenceområde. I øvrigt afviste Kommissionen den 23. juni 1981 med forsinkelse klagen.

Herefter har Plug anlagt nærværende sag, der er registreret på Domstolens justitskontor den 22. juni 1981.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Imidlertid er Kommissionen blevet opfordret til forud for retsmødet at fremlægge alle dokumenter, som den råder over, vedrørende den trufne beslutning i forbindelse med indgåelsen af kontrakten af 22. august 1980, nærmere bestemt for så vidt angår sagsøgerens arbejdsopgaver.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

Vedrørende realiteten:

Principalt:

- a) Den afgørelse om sagsøgerens indplacering i lønklasse A 4 og om beskrivelsen af hans arbejdsopgaver, som er indeholdt i den fra 1. juli 1980 gældende kontrakt af 22. august 1980

om midlertidig ansættelse, annulleres, således at sagsøgeren i kontrakten indplaceres i lønklasse A 3, løntrin 5, og hans arbejdsopgaver angives som konsulent, hvorved sagsøgte tillige regulerer det økonomiske mellemværende i overensstemmelse hermed med virkning fra 1. juli 1980.

b) Afgørelsen om at tilbagekalde sagsøgerens akkreditering hos de internationale organisationer i Genève, samt den sagsøgeren den 9. januar 1981 meddelte afgørelse om, at han fritages for de arbejdsopgaver, han tidligere har udført ved Kommissionens delegation i Genève, annulleres. Endvidere gives sagsøgeren på ny ovennævnte akkreditering, og han tildeles sine tidligere arbejdsopgaver.

c) Sagsøgte godtgør sagsøgeren hans ikke-økonomiske skade, hvilken godtgørelse forrentes med procesrenter 8 % p.a. fra 22. november 1980 til betaling sker.

d) Den stiltiende afvisning af sagsøgerens klager af henholdsvis 22. november 1980 og 20. januar 1981 annulleres.

Subsidiært:

a) Sagsøgte erstatter sagsøgeren hans økonomiske tab samt ikke-økonomiske skade, hvilken erstatning forrentes med procesrenter 8 % p.a. fra 22. november 1980 til betaling sker.

b) Den stiltiende afvisning af sagsøgerens klager af henholdsvis 22. november 1980 og 20. januar 1981 annulleres i samme udstrækning.

— Under alle omstændigheder betaler sagsøgte sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises for så vidt angår påstanden om annullation af afvisningen af sagsøgerens klager.

— Sagsøgte frifindes.

— Sagens omkostninger afgøres efter de gældende regler.

III — Parternes anbringender og argumenter

a) Formaliteten:

Kommissionen har i svarskriftet anført, at sagsøgeren påstår annullation af den stiltiende afvisning af klagerne. Sagsøgte har fremhævet, at der er blevet givet udtrykkeligt afslag, om end med forsinkelse, og har krævet denne påstand i stævningen afvist, idet det drejer sig om bekræftende akter, der står i sammenhæng med den anfægtede afgørelse, og som derfor ikke i sig selv kan antages at indeholde klagepunkter (således som Domstolen har kendt for ret i dommen af 28. maj 1980, Kuhner, sagerne 39 og 75/79, Sml. 1980, s. 1677).

Sagsøgeren har i replikken henskudt spørgsmålet til Domstolens afgørelse.

b) Realiteten

1) Første anbringende

Sagsøgeren har påberåbt sig overtrædelse og/eller tilsidesættelse:

a) af artikel 9 og artikel 10 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (herefter benævnt: øvrige ansættelsesvilkår);

b) af artiklerne 5 og 7 i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber (herefter benævnt: vedtægten);

- c) af den afgørelse fra Kommissionen, hvorved der i medfør af vedtægtens artikel 5 opstilles en beskrivelse af hver stillingsbetegnelses arbejds- og kompetenceområde;
- d) af retsprincipper og retsregler, især princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling samt princippet om, at en forvaltningsakt er retsstridig, såfremt den er behæftet med en retlig og/eller faktisk vildfarelse.

Sagsøgeren har anført, at den anfægtede kontrakt var en fortsættelse af kontrakten af 15. november 1978, og at den angik den samme stilling ved Kommissionens delegation i Genève (først og fremmest forbindelserne til UNCTAD) og den samme konto på budgettet (stilling A 3, midlertidig, AVS).

Ved kontrakten af 1978 blev sagsøgeren retteligt indplaceret i lønklasse A 3, løntrin 5, ligesom det blev fastslået, at han havde en konsulents arbejdsopgaver. Sagsøgeren blev ansat til at varetage de samme arbejdsopgaver som tidligere ved den nye kontrakt af 1980 (dog med en faktisk forøgelse, idet forbindelserne til andre internationale organisationer end UNCTAD blev medtaget); til disse arbejdsopgaver svarer en indplacering i lønklasse A 3 og stillingsbetegnelsen konsulent; endvidere skulle han via en konto på budgettet med betegnelsen A 3 have været indplaceret i lønklasse A 3, løntrin 5, og ikke i lønklasse A 4, løntrin 4, og hans stilling skulle have været betegnet som konsulent og ikke som ekspeditionssekretær. Sagen drejer sig således om, at der bør indrømmes sag-

søgeren en indplacering og betegnelse af hans arbejdsopgaver efter de gældende regler. På dette grundlag må det nødvendigvis antages at være retsstridigt, at de senere afgørelser fratog ham akkrediteringen ved de internationale organisationer og det arbejdsområde, som han tidligere varetog.

Kommissionen er for det første af den opfattelse, at sagsøgerens anbringende i det væsentlige hviler på en sammenligning mellem hans nuværende lønklasse og arbejdsområde i forhold til lønklassen og arbejdsområdet ifølge den tidligere kontrakt, og at denne sammenligning ikke er relevant, idet det drejer sig om to forskellige retsforhold, der er fastlagt ved helt forskellige aftaler, der frit er blevet tiltrådt af sagens parter. Derfor skal der alene ske en undersøgelse af retsforholdet efter kontrakten af 1980, der blev foreslået — og accepteret af — sagsøgeren på grundlag af Kommissionens behov og tjenestens krav. At tiltræde sagsøgerens opfattelse vil indebære, at man anerkender, at midlertidigt ansatte ifølge en tidsbegrænset kontrakt på de samme betingelser har ret til en fornyelse af denne kontrakt, hvilket hverken er foreneligt med aftaleretten eller bestemmelserne i de øvrige ansættelsesvilkår. Selv hvor retsforholdet er reguleret efter vedtægten og ikke ved kontrakt, skal sammenligningen ikke ske mellem de nuværende og tidligere arbejdsopgaver, men mellem de nuværende arbejdsopgaver og tjenestemandens (eller den ansattes) lønklasse inden for tjenestegrenen (jfr. ovennævnte dom i Kuhner-sagen).

Det er for det andet sagsøgtens opfattelse, at det rent faktisk ikke er sandt, at sagsøgeren varetog arbejdsopgaver, svarende til, hvad man normalt forventer

af en tjenestemand i lønklasse A 3. Sagsøgeren var således blevet ansat som midlertidigt ansat i lønklasse A 4 for at løse opgaver, der henhørte til denne lønklasse; hans kompetenceområde og tjenesteretlige stilling blev gentagne gange fastslået over for ham, således ved generaldirektør Meyer's skrivelse af 9. januar 1981 og ved skrivelse af 18. marts 1981 fra chefen for delegationen i Genève. De arbejdsopgaver, der i enkeltheder blev præciseret i disse skrivelser, henhørte under virkefeltet for en tjenestemand i lønklasse A 4. Det er ligeledes ukorrekt, når det er blevet hævdet, at sagsøgeren er opført på den samme budgetkonto som under sin tidligere kontrakt; tværtimod var der dengang tale om en midlertidig A 3-stilling, medens den nuværende kontrakt angår en midlertidig A 4/A 5-stilling.

Kommissionen har erkendt, at det er muligt, at sagsøgeren, mens man afventede Grumbach's ankomst, kom til at varetage opgaver, der meget mindede om dem, der var blevet tildelt ham ifølge hans gamle kontrakt. Men dette forhold kan ganske forklares ved den omstændighed, at Grumbach's overflytning til Genève ikke skete så hurtigt, som det var ønskeligt. I øvrigt giver det forhold, at sagsøgeren foreløbigt har måttet påtage sig opgaver, der var mere omfattende end de, der officielt var tillagt ham, ikke ret til en ændret indplacering, således som det fremgår af Domstolens praksis. Dette gælder så meget mere inden for en mindre tjenestegren, hvor tjenestegrupperne er mindre omfattende, og arbejdsområderne bedre lader sig erstatte indbyrdes.

Efter Kommissionens opfattelse var det fuldt ud begrundet at inddrage sagsøgerens akkreditering ved de internationale organisationer, idet denne akkreditering

var forbeholdt GD VIII-tjenestemanden. Det påtalte skridt var således i fuld overensstemmelse med sagsøgerens arbejdsopgaver og kan hverken udgøre en overtrædelse af de påberåbte bestemmelser eller en maskeret sanktion, ligesom den ikke kan være udtryk for en retlig eller faktisk vildfarelse.

Sagsøgeren har herimod anført, at der hverken er tale om at hævde, at en ny ansættelse i en lønklasse, der er lavere end den, der var tillagt ifølge en tidligere ansættelse, i sig selv er retsstridig, eller at hævde, at den faktiske udøvelse af arbejdsopgaver, der ligger over lønklassen, giver ret til en ændret indplacering; derimod finder sagsøgeren at have ret til en ændret indplacering, dersom den stilling, der er sket ansættelse i ved ansættelsesmyndighedens beslutning, efter reglerne svarer til en højere lønklasse, ligesom han må have ret til en indplacering og/eller fastlæggelse af arbejdsopgaver, der ikke er behæftet med fejl. Der er under sagen alene blevet henvist til de arbejdsopgaver, der tidligere er blevet varetaget, til støtte for en analyse af beskrivelsen af og indplaceringen i den stilling, der for tiden indehaves ifølge sagsøgtens beslutning og inden for rammerne af den nuværende kontrakt.

Sagsøgeren har efter at have fastslået det anført, at de slutninger, som Kommissionen drager på grundlag af skrivelsen af 9. januar 1981, hvori den dels oplyser ham om beslutningen om at sende Grumbach til Genève, dels præciserer hans nye opgaver, er fejlagtige. Skrivelsen nåede således frem mere end fire måneder efter kontraktstidspunktet og mere end seks måneder efter det tidspunkt, den løb fra; skrivelsen har således ikke klargjort kontraktens indhold, men har tværtimod forvansket den, for —

efter sagsøgerens klage — »efterfølgende« at bringe omstændighederne i overensstemmelse med den indplacering og fastlæggelse af arbejdsopgaver, der retsstridigt er angivet i kontrakten. Ligeledes er den påstand, at sagsøgeren ved kontrakten af 22. august 1980 ikke længere stod direkte under chefen for delegationen, ukorrekt, idet dette kun holder stik for tiden efter den 18. marts 1980. Det er heller ikke sandt, at inddragelsen af akkrediteringen var en uundgåelig konsekvens af Grumbach's ankomst; blandt hele personalet, der var knyttet til delegationen, blev sagsøgeren som den eneste berøvet akkrediteringen, der for tiden gives selv til to tjenestemænd i kategori B. Man kan således ikke seriøst bestride, at Plug i tiden fra den 1. juli 1980 til den 31. januar 1981 under den nye kontrakt fortsat varetog det samme arbejdsområde i Genève som tidligere under kontrakten af 1978; og selv hvis man ikke nødvendigvis af denne omstændighed kunne udlede, at der forelå en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden om at overlade sagsøgeren de nævnte arbejdsopgaver ifølge den nye kontrakt, fremgår der alligevel heraf en formodning om en sådan afgørelse, som sagsøgte ikke har afkræftet. Det er i øvrigt ganske besynderligt, at der ikke foreligger dokumenter (protokollater, notater, etc.) forud for eller i forbindelse med kontraktens indgåelse, der viser, hvilken afgørelse der var truffet om de arbejdsopgaver, som sagsøgeren skulle varetage under opfyldelsen af den nye kontrakt. En yderligere formodning lader sig dernæst udlede af det forhold, at sagsøgeren ved skrivelse af 27. september 1980 klagede over sin stillingsbetegnelse og sin indplacering og herved gjorde gældende, at han blev i Genève for at varetage de samme arbejdsopgaver som tidligere, hvilket Kommissionen ikke bestred, men lod forblive ubesvaret. Sagsøgte har intet anført vedrørende de omstændigheder, der hindrede, at Grumbach hurtigere blev overflyttet til Genève, såsom den

dato, da denne overflytning blev besluttet, dens grunde, etc.

Det er sagsøgerens opfattelse, at det ved indgåelsen af kontrakten i 1980 i virkeligheden var besluttet, at han fortsat skulle varetage sine hidtidige arbejdsopgaver, men at der blev skabt tvivl omkring denne beslutning som følge af en uoverensstemmelse mellem generaldirektorat I (som delegationen i Genève sorterer under) og generaldirektorat VIII (som forbindelserne til UNCTAD sorterer under); denne konflikt er sagsøgeren blevet offer for. Dette forklarer således, at han i nogen tid derefter i medfør af sin nye kontrakt fortsat varetog sine tidligere arbejdsopgaver, at hans skrivelse af 27. september 1980 ikke blev besvaret, at han først seks måneder efter det tidspunkt, da den nye kontrakt begyndte at løbe, fik meddelelse om afgørelsen om at overflytte Grumbach og om, at han var blevet frataget sine tidligere arbejdsopgaver, og at der var blevet truffet yderligere chikanøse skridt, såsom tilbagekaldelsen af hans akkreditering, flytningen til et tarveligt og næsten bortgemt kontor, etc.

Kommissionen har i duplikken anført, at det allerede i kontrakten af 1980 var anført, at sagsøgeren var ansat som ekspeditionssekretær i lønklasse A 4; heraf følger det, at skrivelserne af 9. januar og af 19. marts 1981 ikke på nogen måde kan anses som en forvanskning af kontrakten. Kommissionen har bestridt, at der skulle have bestået en uoverensstemmelse mellem de to general-

direktorater, som sagsøgeren skulle være blevet offer for. Den har medgivet, at Plug for tiden er den eneste af delegationens personale, der ikke er akkrediteret, men har anført, at tildelingen af akkrediteringskort til personalet i kategori B er begrundet i beskaffenheden af dets arbejde, og at det ikke længere tilkom sagsøgeren at bevare sin akkreditering, når den først var tillagt Grumbach som repræsentant for GD VIII, når tillige henses til, at Plug var blevet pålagt arbejde, der ikke indebar deltagelse i de møder, der holdes i de internationale bygninger i Genève.

Efter Kommissionens opfattelse angår sagsøgerens anbringende om, at han ifølge kontrakten af 1980 var blevet ansat til at varetage de samme arbejdsopgaver som tidligere, nemlig hovedsagelig forbindelserne til UNCTAD, ikke princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling, i det omfang anbringendet retter sig mod tildelingen af lønklasse A 4 ved den sidste kontrakt. Kommissionen medgiver ganske, at Plug efter kontrakten af 1978 varetog arbejdsorganerne som konsulent med hensyn til UNCTAD ved delegationen i Genève. Men det retsforhold, der blev stiftet ved den anfægtede kontrakt, var et ganske andet, fordi den nye kontrakt er tidsbegrænset, ligesom sagsøgeren nu er forpligtet til at bistå Grumbach, således at hans opgaver hverken kvalitativt eller kvantitativt kan sammenlignes med de tidligere. I det omfang, hvor en midlertidigt ansat ifølge en tidsbegrænset kontrakt ikke har ret til en fornyelse af sin kontrakt, har Kommissionen hverken begået nogen fejl eller overskredet grænserne for sit skøn ved at foretage genansættelse på nye vilkår.

Vedrørende Grumbach's forsinkede ankomst til Genève forklares den ved, at Grumbach, der var klar til at begive sig til Genève allerede fra begyndelsen af juni måned 1980, måtte blive i Bruxelles for som en overgangsforanstaltning at varetage arbejdsområdet som kontorchef i den enhed, han kom fra (GD VIII, A 3), idet kontorchefen, Russel, havde ansøgt om tjenestefrihed af personlige årsager.

2) Andet anbringende

Sagsøgeren har påberåbt sig, at der forligger en overtrædelse af artikel 11 i de øvrige ansættelsesvilkår og af vedtægtens artikel 25, stk. 2, idet han har fremført det klagepunkt, at de afgørelser, hvorved hans internationale akkreditering og de arbejdsopgaver, han tidligere havde varetaget, blev inddraget, under alle omstændigheder er retsstridige, fordi de ikke blev begrundet. Disse afgørelser er nemlig af en sådan art, at de medfører en desavouering af sagsøgeren, og i øvrigt er inddragelsen af akkrediteringen ikke engang forenelig med varetagelsen af de arbejdsopgaver, som han for tiden er betroet. Disse afgørelser skulle således have været begrundet, så meget mere som sagsøgeren aldrig er blevet bedømt eller har modtaget en udtalelse ved prøvetidens udløb eller har fået sin adfærd og/eller indsats i tjenesten bedømt i nogen som helst skrivelse.

Kommissionen har anført, at inddragelsen af akkrediteringen og ændringen i sagsøgerens arbejdsopgaver ikke skyldtes nogen »fritagelse for arbejdsopgaverne«,

men en ændring, der på aftalegrundlag indtrådte i sagsøgerens forhold, idet han den 22. august 1980 ved udløbet af en tidsbegrænset kontrakt accepterede en ny kontrakt på vilkår, der var forskellige fra den foregåendes. Sagsøgeren kan ikke anfægte akter, der hviler på denne accept. Selve ændringen af de arbejdsopgaver, der skal varetages, indeholder ikke et klagepunkt mod sagsøgeren, idet der er tale om en akt af aftaleretlig beskaffenhed, som — fordi der ikke består nogen ret til forlængelse af en tidsbegrænset kontrakt — begunstiger sagsøgeren. Under alle omstændigheder drejer det sig om organisatoriske foranstaltninger, der ved interne skrivelser er blevet bragt til de berørte tjenestemænds kundskab, og som er blevet truffet for at tilpasse tjenestens struktur til tjenestens personale og til dets virkeområder; de kan således ikke anses som akter, der indeholder et klagepunkt. Sådanne foranstaltninger er organisatoriske tiltag, der ikke kan anfægtes, og som derfor ikke skal begrundes i medfør af de påberåbte bestemmelser. De nærmere omstændigheder omkring inddragelsen af akkrediteringen, der blev besluttet samtidig med, at Grumbach blev akkrediteret, viser endvidere — selv for udenforstående — klart, at den indtrufne ændring hverken skyldtes sagsøgerens fortjenester eller det modsatte, men Genève-delegationens organisatoriske opbygning, således at Plug's ære ikke kan være blevet beklippet; i øvrigt har Plug bevaret sin akkreditering ved de schweiziske myndigheder og således også sin diplomatiske status. I spørgsmål om Fællesskabets repræsentation ved de internationale organisationer må Kommissionen desuden have et skønsmæssigt spillerum vedrørende den organisatoriske opbygning af sine tjenestegrene, og derfor findes der ikke på dette område noget regelsæt om tildelingen af akkrediteringskort.

3) Tredje anbringende

Sagsøgeren har påberåbt sig, at der skulle

foreligge overtrædelse og/eller tilsidesættelse:

- a) af artikel 11 i de øvrige ansættelsesvilkår;
- b) af vedtægtens artikel 24;
- c) af den almindelige pligt til at optræde betænksomt og korrekt, bistandspligten og omsorgspligten («Fürsorgepflicht»);
- d) af retsregler og retsprincipper, især billighedsprincippet, princippet om fordelende retfærdighed og princippet om god forvaltningsskik, samt princippet om, at tjenstlige fejl medfører ansvar for administrationen og giver ret til erstatning for den skade, der opstår herefter.

Sagsøgeren har anført, at man må anskue og analysere de særlige omstændigheder, hvorunder indgåelsen af kontrakten af 22. august 1980 fandt sted. På det tidspunkt havde sagsøgeren således været i sagsøgtens tjeneste i mere end 14 år; han havde i 1977 opsagt sin kontrakt med ESS efter henstilling fra sagsøgte og på grundlag af forsikringer om, at han ville blive fastansat efter udløbet af to kontrakter som midlertidigt ansat, hver af en varighed på et år, med en prøvetid på seks måneder, hvorefter han ved udløbet af den anden kontrakt skulle deltage i en intern udvælgelsesprøve. Endvidere blev indplaceringen i lønklasse A 3, løntrin 4, fastsat ved kontrakten af 1977 og ved den første »Genève-kontrakt« af 1978; det var ved

dennes underskrift en forudsætning, at sagsøgeren ved kontraktens udløb (30. juni 1980) skulle udnævnes til chef for en af Kommissionens delegationer i AVS-landene, medmindre der i mellemtiden var blevet fundet en »administrativt korrekt« løsnings. Under disse aldeles besynderlige omstændigheder udgør den degradering inden for tjenestegruppen og ved fastlæggelsen af arbejdsopgaverne, der fulgte af den sidste kontrakt, en tilsidesættelse af de retsregler, forpligtelser og principper, der omfattes af tredje anbringende. Det kan således ikke begrundes, at den samme person varetager de samme arbejdsopgaver på det samme sted, i går i lønklasse A 3 og under betegnelsen konsulent, og i dag i lønklasse A 4 og under betegnelsen ekspeditionssektretær; det kan heller ikke begrundes, at sagsøgeren, efter mere end 14 år i tjenesten og tre år efter at være blevet tilbagekaldt fra Zambia, under de betingelser og med de løfter, der er nævnt ovenfor, i henseende til løntrin og fastlæggelse af arbejdsopgaver befinder sig på et lavere niveau, end det, der tidligere var hans.

Den omstændighed, at kontrakten af 1980 var en ny kontrakt, kan ikke efter sagens omstændigheder begrunde denne degradering; tværtimod må det antages, at Kommissionen ikke har overholdt de forpligtelser, som den som en almindelig retningslinje har over for sine tjenestemænd og øvrige ansatte. Den senere inddragelse af akkrediteringen ved de internationale organisationer og af de arbejdsopgaver, der tidligere var blevet varetaget, kan kun skærpe de angivne forseelser; beviset for disse beslutningers chikanøse karakter fremgår endelig af

det forhold, at Plug ikke alene blev bedt om at forlade sit kontor, men om at tage ophold i et tarveligt kontor, der var skjult for de besøgende ved delegationen.

Kommissionen har anført, at omsorgsplikten ikke er hjemlet ved nogen bestemmelse i vedtægten. En sådan pligt afspejler den ligevægt, der skal være mellem princippet om, at den overordnede myndighed er eneansvarlig for tjenestegrenenes organisatoriske opbygning, som den skal kunne indrette og ændre i forhold til tjenestens behov, og den nævnte myndigheds forpligtelse, til ikke at tilsidesætte de rettigheder, som tjenestemændene har ifølge deres vedtægt (dom af 28. 5. 1980 i Kuhnersagen, omtalt ovenfor). Imidlertid angår denne regel om myndighedens optræden alene de vedtægtsmæssige retsforhold; kontraktansatte kan derimod ikke vedrørende deres ansættelse påberåbe sig omsorgsplikten, fordi de ikke underkaster sig en individuel afgørelse fra myndigheden, men direkte, sammen med administrationen, accepterer og fastsætter vilkår og betingelser for deres ansættelse. Sagsøgerens opfattelse, hvorefter omsorgsplikten er tilsidesat ved, at kontrakten af 1980 ikke gentog vilkårene i de tidligere kontrakter, indebærer en fornægtelse af den kontraktsordning, der finder anvendelse på øvrige ansatte, i modsætning til vedtægtsordningen, der finder anvendelse på tjenestemænd, og kan ikke lægges til grund, fordi der ikke foreligger nogen ret til fornyelse af kontrakter for en midlertidigt ansat, der er ansat for et begrænset tidsrum. Hvad angår akkrediteringen ved de internationale organisationer, kan man ikke aner-

kende nogen ret for sagsøgeren til at blive akkrediteret, idet en sådan akkreditering normalt er forbeholdt GD VIII-tjenestemanden; akkrediteringen er et særligt forhold ved en bestemt stilling, der er knyttet til arbejdsopgaven og ikke til tjenstemandens person. Der er derfor heller ikke i denne henseende nogen ligevægt, der skal vurderes, mellem administrationens rettigheder og sagsøgerens.

Afrika på grund af hans særlige erfaring. Denne åbenbare hensigt indebærer logisk, at det var tanken at fastansætte sagsøgeren i stillingen som chef for afdeling VIII-B-2, hvilket bekræftes ved hans ansættelse i en stilling, der var blevet ledig ved intern rokering, og som aflønnedes over driftsbudgettet. De løfter om senere fastansættelse, der var blevet givet Plug, er således i overensstemmelse med en række objektive forhold, og i øvrigt er oplysningerne i stævningen herom ikke blevet bestridt.

/

Sagsøgeren har i replikken erkendt, at hans opfattelse uden for sammenhængen kan fremtræde som en fornægtelse af kontraktsordningen, men han har anført, at såfremt man, som man bør, tager hensyn til denne sammenhæng, er overtrædelsen af omsorgspligten, fordrejningen af kontraktsordningen og retsmisbruget åbenbare. Man skal nemlig lægge til grund, at retsstillingen for den, der allerede har gjort tjeneste i mere end 14 år og har fået løfte om fastansættelse, er helt forskellig fra retsstillingen for den, der ansøger om en første ansættelse som midlertidigt ansat. Således kan en afgørelse, der ikke på forhånd er retsstridig, blive det på grund af visse særlige omstændigheder ved sagen. Sagsøgeren var i sagsøgtens tjeneste, allerede medens han arbejdede for ESS; grunden til, at han opsagde sin kontrakt med ESS, kan alene forklares ved indholdet af en skrivelse, som kommissær C. Cheysson den 9. februar 1977 sendte til præsidenten for republikken Zambia. Heraf fremgår, at Plug blev sendt til Zambia af Kommissionen for at sikre, at denne dér havde en repræsentant på højt niveau med stor erfaring i Afrikas problemer; han blev derefter kaldt tilbage til Bruxelles, alene fordi Kommissionen ville udnævne ham til kontorchef med ansvar for forbindelserne til det centrale, sydlige og østlige

Angående den manglende opfyldelse af løftet om fastansættelse som chef for den nævnte afdeling VIII-B-2 har sagsøgeren anført, at forhindringen bestående i, at denne stilling var forbeholdt tjenestemænd, der aflønnedes over driftsbevillingerne, let kunne have været overvundet ved at afholde en intern udvælgelsesprøve vedrørende denne stilling; sagsøgeren ville let have kunnet bestå udvælgelsesprøven, når henses til hans erfaring og viden. Hvad angår accepten af den sidste kontrakt, der efterfulgte den første »Genève-kontrakt«, har sagsøgeren anført, at det er aldeles fiktivt at tale om beslutningsfrihed, når henses til den situation, som han var havnet i, fordi en midlertidigt ansat ikke ved udløbet af sin kontrakt har ret til arbejdsløshedsgodtgørelse; i hvert fald har han ved sin underskrift taget de forbehold, der er anført i skrivelserne af 27. september 1980.

Kommissionen har i duplikken anført, at beskæftigelsesperioden i ESS's tjeneste

ikke i sig selv kan anses som tilbagelagt i Kommissionens tjeneste, idet sagsøgeren første gang blev ansat ved Kommissionen i henhold til kontrakt af 9. juni 1977; Kommissionen har bestridt, at den har »kaldt« Plug til Bruxelles, og har hævdet, at den begrænsede sig til at tilbyde ham en kontrakt som midlertidigt ansat for et begrænset tidsrum, hvilket han accepterede; dette forhold kan ikke begrunde, at omsorgspligten skal anvendes i videre omfang; ligeledes har Kommissionen bestridt, at skrivelsen til Zambia's præsident Kaunda havde betydning, idet det drejer sig om en skrivelse, der er affattet »i diplomatisk sammenhæng«; endelig har Kommissionen bestridt, at man kan tale om gyldige »løfter«, fordi de er blevet afgivet af personer uden kompetence til at forpligte Kommissionen, og i hvert fald kunne de slet ikke føre til automatisk fastansættelse, men alene til deltagelse i en intern udvælgelsesprøve, som sagsøgeren ikke uden videre kunne antages at bestå.

4) Erstatningskravet

Sagsøgeren har principalt nedlagt påstand om genopretning for den skade, som de anfægtede beslutninger har forvoldt ham, idet det kendes for ret, at han i den anfægtede kontrakt skal indplaceres i lønklasse A 3, løntrin 5, at han skal have stillingsbetegnelse som konsulent, og at hans akkreditering ved de internationale organisationer og de arbejdsopgaver, som han tidligere har varetaget, på ny skal tildeles ham. Han har i øvrigt anført, at denne erstatning ikke er fuldstændig, når henses til den ikke-økonomiske skade, som han i mellemtiden har lidt, og for hvilken han bør have særskilt erstatning.

For det tilfælde, at andre principper forhindrer, at der gives medhold i

påstanden om genopretning, såsom princippet om adskillelsen af den dømmende og den udøvende myndighed, har sagsøgeren subsidiært nedlagt påstand om godtgørelse af økonomisk og ikke-økonomisk skade som følge af de forhold, der kan bebrejdes sagsøgte, i form af skadeserstatning og renter; sagsøgeren har anført, at der herved skal tages hensyn, dels til indkomsttabet i anledning af den ringere indplacering ved kontrakten, dels til den offentlige krænkelse af hans ære og faglige anseelse, der er forårsaget af inddragelsen af hans akkreditering og de arbejdsopgaver, han tidligere varetog.

Erstatningspåstandene er i enkeltheder opgjort således: under henvisning til den principale påstand har Plug krævet sig tillagt en godtgørelse efter billighed på 2 500 schweiziske francs som tillæg til erstatningen. Under henvisning til den subsidiære påstand har han hævdet, at den lidt skade består:

- a) i indtægstab som følge af den ringere indplacering ved kontrakten;
- b) i den offentlige krænkelse af hans ære og faglige anseelse som følge dels af inddragelsen af akkrediteringen og de arbejdsopgaver, han tidligere varetog, dels af den ringere indplacering i tjenesten;
- c) i et tab i sit karriereforløb siden sin hjemkaldelse fra Zamia.

Det første af disse tab kan godtgøres ved, at sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren det verderlag, som han ville have oppebåret, dersom han i den sidste

kontrakt var blevet indplaceret i lønklasse A 3, løntrin 5. Hvad skaden ifølge pkt. b) angår, har sagsøgeren foreslået, at erstatningen fastsættes efter billighed til 5 000 schweiziske francs. Sagsøgeren har vedrørende pkt. c) anført, dels at han havde ret til, om ikke fastansættelse, så dog til, at der blev iværksat en fastansættelsesprocedure, dels at en eventuel fastansættelse ville have givet ham tryghed i ansættelsen, sikkerhed med hensyn til stillingens indhold og således også med hensyn til vederlagets størrelse, ret til efter EF's pensionsordning at tilbagekøbe de ifølge »ESS-kontrakten« erhvervede pensionsrettigheder, samt forfremmelsesudsigter. Man må således gå ud fra, at sagsøgeren alene indvilligede i at opsig sin kontrakt med »ESS« i kraft af løfter om fastansættelse, stabile fremtidsudsigter og professionel fremgang. Dersom der i stedet for erstatning ved kontraktens ophør var blevet udbetalt ham bosættelsespenge efter fratræden, ville dette have givet en forskel af en størrelsesorden på ikke mindre end 2 500 000 BFR. Plug finder derfor, at den pågældende erstatning efter billighed kan fastsættes til 150 000 schweiziske francs.

Efter på ny at have fremhævet, at sagsøgerens anbringender savner grundlag,

har *Kommissionen* imidlertid i duplikken anført, at:

- a) sagsøgeren har ikke ført bevis for, at der foreligger et tab, der kan godtgøres ved genopretning;
- b) under hensyn til den måde, hvorpå den retlige drøftelse er blevet ført, må enhver påstand om genopretning eller erstatning, der ikke knytter sig til sagsøgerens sidste kontrakt, nemlig den af 22. august 1980, forkastes.

Efter disse bemærkninger har *Kommissionen* nedlagt de allerede anførte påstande.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 1. juli 1982 har sagsøgeren ved advokat E. Lebrun, Bruxelles, og *Kommissionen* ved H. Van Lier, *Kommissionens* juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. oktober 1982.

Præmisser

- i Ved stævning indleveret til Domstolens justitskontor den 22. juni 1981 har Onno Plug, midlertidigt ansat ved *Kommissionen* for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand, dels om annullation af sin indplacering i lønklasse A 4 og af fastlæggelsen af sine arbejdsopgaver i kontrakten som midlertidigt ansat af 22. august 1980, dels om annullation af afgørelsen af

9. januar 1981 om at inddrage hans hidtidige arbejdsopgaver og hans akkreditering ved de internationale organisationer i Genève, dels om, at Kommissionen tilpligtes at yde erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, der er påført ham på grund af de ovennævnte afgørelser, samt endelig om annullation af den siltende afvisning af hans klager af 22. november 1980 og af 20. januar 1981.
- 2 Sagsøgeren gjorde fra 1966 til 1976 tjeneste ved Den europæiske Sammenlutning for Samarbejde (herefter benævnt ESS) i henhold til en kontrakt uden tidsbegrænsning. Han blev inden for dette tidsrum stillet til rådighed for Kommissionen for De europæiske Fællesskaber og har været Kommissionens delegerede i Bénin og i Zambia.
 - 3 I begyndelsen af 1977 opsagde sagsøgeren sin kontrakt for at tiltræde en kontrakt som midlertidig ansat, der blev tilbudt ham af Kommissionen. Ved pågældende kontrakt blev sagsøgeren fra den 23. maj 1977 ansat for et tidsrum af et år som kontorchef i lønklasse A 3, løntrin 4. Denne kontrakt, der udløb den 23. maj 1978, blev forlænget indtil den 22. september 1978, men blev ikke fornyet, idet fornyelse efter Kommissionens opfattelse ikke var mulig, fordi kontorchef-stillingerne var forbeholdt tjenestemænd, der aflønnes over driftsbevillingerne.
 - 4 Imidlertid blev sagsøgeren igen ansat af Kommissionen ved en ny kontrakt af 15. november 1978, der havde virkning fra den 23. september 1978, og som udløb den 30. juni 1980, i en midlertidig AVS-stilling som konsulent med indplacering i lønklasse A 3 for at varetage opgaverne i forbindelse med rådgivning om UNCTAD ved Kommissionens delegation i Genève.
 - 5 Den 22. august 1980 tilbød Kommissionen sagsøgeren en anden kontrakt med virkning fra 1. juli 1980. Til forskel fra den foregående blev det ved denne kontrakt bestemt, at sagsøgeren ansattes uden tidsbegrænsning som ekspeditionssekretær i lønklasse A 4, løntrin 4, ved Kommissionens delegation i Genève.
 - 6 Sagsøgeren underskrev kontrakten og tilbagesendte den, dog med en skrivelse af 27. september 1980, hvori han tog forbehold vedrørende sin indpla-

cering. Dette forbehold grundede sig blandt andet på den omstændighed, at han ved den foregående kontrakt var blevet indplaceret i lønklasse A 3, og at hans arbejdsopgaver i Genève var forblevet de samme.

- 7 Plug indgav den 22. november 1980 i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, klage. Herved krævede han annullation af indplaceringen i A 4 og fastlæggelsen af sine arbejdsopgaver, overgang til arbejdsopgaver som konsulent i lønklasse A 3 og en efterfølgende berigtigelse af sine økonomiske rettigheder. Klagen blev ikke besvaret.
- 8 Generaldirektøren for GD VIII meddelte ved skrivelse af 9. januar 1981 sagsøgeren, at en anden tjenestemand i lønklasse A 3, Grumbach, ville ankomme til Genève for at varetage de arbejdsopgaver, der tidligere havde været betroet Plug, der herefter alene skulle »medvirke« til løsningen af de opgaver, der påhvilede delegationen, »med ansvar« over for Grumbach.
- 9 På grundlag af denne afgørelse blev Plug's akkreditering ved de internationale organisationer i Genève inddraget ved den nye tjenstemands ankomst.
- 10 Den 20. januar 1981 indgav sagsøgeren en ny klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2. For det første krævede han på ny at få tillagt den nævnte akkreditering, som han mente var uundværlig selv for hans nye, nu mere begrænsede opgaver, og hvis inddragelse efter hans opfattelse krænkede hans professionelle ære, og for det andet forlangte han at få en detaljeret beskrivelse af det arbejdsområde, der var blevet ham tillagt.
- 11 Medens det andet led i den sidste klage blev besvaret ved skrivelse af 18. marts 1981 fra chefen for delegationen i Genève, der i enkeltheder bekræftede de nye arbejdsopgaver, der var tillagt sagsøgeren, afviste Kommissionen den 23. juni 1981 for sent det første led angående akkrediteringen. I mellemtiden havde Plug ved Domstolen anlagt nærværende sag, der blev registreret på Domstolens justitskontor den 22. juni 1981.

a) Spørgsmålet om, hvorvidt påstanden om annullation af de stiltiende afvisninger af sagsøgerens klager kan påkendes

- 12 Kommissionen har påstået afvisning af sagsøgerens påstand om annullation af de stiltiende afvisninger af klagerne af 22. november 1980 og 20. januar 1981. Afvisningspåstanden begrundes med, at det drejer sig om bekræftende akter, der står i sammenhæng med de anfægtede afgørelser, og som følgelig ikke udgør selvstændige akter, der kan anfægtes.
- 13 Indsigelsen findes at måtte tages til følge. Som Domstolen tidligere har fastslået det i sin praksis og især i dommen af 28. maj 1980 (Kuhner, sagerne 39 og 75/79, Sml., s. 1677), gælder det, at enhver afvisning, hvad enten den er stiltiende eller udtrykkelig, hvis den er klar og enkel, kun bekræfter den akt eller undladelse, hvorover sagsøgeren gør indsigelse og ikke isoleret betragtet udgør en akt, som kan anfægtes.
- 14 I nærværende sag bekræfter de stiltiende afvisninger af sagsøgerens klager de tidligere beslutninger, der er truffet af Kommissionen, og sagsøgerens påstand om annullation må derfor afvises.

b) Realiteten

1. Første påstand

- 15 Sagsøgeren har for det første nedlagt påstand om ændring af sin indplacering og fastlæggelsen af sine arbejdsopgaver i kontrakten af 22. august 1980 med virkning tilbage fra den dag, hvor denne trådte i kraft, hvorimod kontraktens øvrige bestemmelser skal forblive uændrede.
- 16 Sagsøgeren har med det første anbringende gjort gældende, at hans indplacering i lønklasse A 4 og hans stillingsbetegnelse som ekspeditionssekretær indebærer en tilsidesættelse af princippet om overensstemmelse mellem arbejdsopgaver, lønklasse og stilling, jfr. vedtægtens artikel 5 og artikel 7, der ligeledes finder anvendelse på midlertidigt ansatte i medfør af artikel 9 og artikel 10 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne

(herefter benævnt øvrige ansættelsesvilkår). Han har herved gjort gældende, at hans arbejdsopgaver efter udløbet af kontrakten af 15. november 1978 forblev de samme som hidtil i et tidsrum af mindst fire måneder, og at dette, når henses til, hvad der kan udledes af Kommissionens beskrivelse af stillingsbetegnelse arbejds- og kompetenceområde, svarer til lønklasse A 3 og til betegnelsen som konsulent. Den præcisering af sagsøgerens nye arbejdsopgaver, som blev givet i skrivelserne af 9. januar og 18. marts 1981, ændrer intet ved dette forhold, idet den i virkeligheden indebærer en ensidig ændring af den allerede indgåede kontrakt alene med det formål efterfølgende at begrunde den fejl, som sagsøgeren finder er begået af Kommissionen.

- 17 Denne opfattelse kan ikke lægges til grund. Kontrakten af 22. august 1981 adskiller sig væsentligt fra den foregående kontrakt. Således medfører den nye kontrakt en række ændringer på væsentlige punkter, såsom kontraktens varighed, der blev gjort tidsbegrænset, stillingens budgetmæssige henføring til en konto A 5/4 AVS/midlertidig og ikke længere til en A 3 konto, samt selve formålet med stillingen, idet sagsøgeren blev ansat som ekspeditionssekretær i lønklasse A 4. Sagsøgeren, der kender beskrivelsen af arbejds- og kompetenceområdet for hver stillingsbetegnelse, kunne ikke påregne at få tillagt de arbejdsopgaver, som han havde varetaget under den foregående kontrakt.
- 18 Det forhold, at sagsøgeren i et tidsrum af omkring fire måneder, nemlig i perioden forud for Grumbach's ankomst til Genève, fortsat varetog de opgaver, der var blevet ham betroet ifølge kontrakten af 1978, og at han således i dette tidsrum udførte opgaver på et højere niveau end det, som kontrakten af 1980 tillagde ham, er heller ikke afgørende. Ifølge vedtægtens artikel 7, stk. 2, der ligeledes finder anvendelse på midlertidigt ansatte i medfør af henvisningen i artikel 10, stk. 1, i de øvrige ansættelsesvilkår, er enhver tjenestemand forpligtet til midlertidigt og for et tidsrum, der ikke overstiger et år, at gøre tjeneste i en højere stilling end sin egen uden at kunne afslå denne midlertidige tilknytning, medens han ikke på grundlag heraf får ret til en ændret indplacering. En ret for sagsøgeren til en ændring i den indplacering og den stillingsbetegnelse, der er fastsat i den gældende kontrakt, kan således ikke udledes af den nævnte omstændighed. Det er

derimod fastslået, at sagsøgeren på grundlag af skrivelsen af 9. januar 1981 og efter den nye A 3-tjenestemands ankomst til Genève blev betroet mere begrænsede arbejdsopgaver, der ganske svarer til den lønklasse og den stillingsbetegnelse, der er anført i den anfægtede kontrakt.

19 Det må derfor fastslås, at princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling ikke i nærværende sag er blevet tilsidesat.

20 Sagsøgeren har med det andet anbringende til støtte for denne påstand anført, at hans degradering i forhold til den foregående kontrakt indebar en overtrædelse fra Kommissionens side af bistandspligten, jfr. vedtægtens artikel 24, og af en række andre pligter, der ikke er lovfæstet, især omsorgspligten («Fürsorgepflicht«).

21 Heller ikke denne opfattelse kan lægges til grund. Henvisningen til vedtægtens artikel 24 er ikke relevant, idet denne bestemmelse har til formål at beskytte tjenestemændene mod tredjemands handlinger og ikke mod akter udstedt af institutionen selv (dom af 25. 3. 1982, Munk, sag 98/81, Sml. 1982, s. 1155) Hvad omsorgspligten angår, så afspejler den ifølge Domstolens praksis ligevægten mellem de gensidige rettigheder og pligter, som vedtægten har skabt i forholdet mellem den offentlige myndighed og de ansatte i offentlig tjeneste (førnævnte dom af 28. 5. 1980 i Kuhner-sagen). Kommissionens beslutning medfører ikke, at spørgsmålet om denne ligevægt opstår under nærværende sag.

22 Den første påstand må følgelig forkastes.

2. Den anden påstand

23 Sagsøgeren har for det andet nedlagt påstand om annullation, dels af afgørelsen om den nye afgrænsning af hans kompetenceområde, der fremgår af skrivelsen af 9. januar 1981 fra generaldirektøren for GD VIII, dels af beslutningen om at inddrage hans akkreditering ved de internationale organisationer i Genève.

- 24 Det er sagsøgerens opfattelse, at afgørelsen, der fremgår af den nævnte skrivelse, og som pålægger ham nye og mere begrænsede opgaver, er retsstridig, fordi det her drejer sig om en afgørelse der indeholder et klagepunkt imod ham, og som derfor skulle have været begrundet i medfør af henvisningen i artikel 11 i de øvrige ansættelsesvilkår til vedtægtens artikel 25, stk. 2.
- 25 Denne opfattelse kan ikke lægges til grund. Eftersom ændringen af arbejdsopgaverne var en følge af indgåelsen af den nye kontrakt af 1980, må generaldirektørens skrivelse af 9. januar 1981 opfattes som en intern forvaltningsakt, hvorved den kompetente myndighed har fastslået sagsøgerens kompetenceområde som ekspeditionssekretær.
- 26 Sagsøgeren har vedrørende sin akkreditering ved de internationale organisationer gjort gældende, at det her drejer sig om en nyttesløs og ulogisk foranstaltning, idet den endog forhindrer ham i at opfylde de mere begrænsede opgaver, som han for tiden har, og hvis formål og betydning således er rent chikanøs. Denne afgørelse er endvidere retsstridig på grund af manglende begrundelse.
- 27 Denne opfattelse kan ikke lægges til grund. Da akkrediteringen har til formål at gøre det lettere for tjenestemændene og de ansatte at løse deres arbejdsopgaver, er fordelene i forbindelse hermed knyttet til stillingen og ikke til den pågældende tjenestemands eller ansattes person. Følgelig tilkommer det ansættelsesmyndigheden, der i så henseende har et frit skøn, at afgøre, hvilke kompetenceområder der gør en akkreditering nødvendig. Dersom ansættelsesmyndigheden herved som følge af en lovlige ændring i en tjenestemands eller ansats kompetenceområde finder, at akkrediteringen ikke længere er nødvendig, er dens afgørelse herom den direkte følge af ændringen i kompetenceområdet, hvorfor den ikke skal begrundes.
- 28 Den anden påstand må derfor ligeledes forkastes.

3. Den tredje påstand

- 29 Sagsøgeren har for det tredje nedlagt påstand om erstatning for tab som følge af Kommissionens påståede retsstridige afgørelser. Da disse afgørelser er blevet kendt lovlige, skal der ikke tages stilling til denne påstand.
- 30 Sagsøgte må således i det hele frifindes.

Sagens omkostninger

- 31 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. Imidlertid bærer institutionerne i henhold til procesreglementets artikel 70 selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.
2. Hver part bærer sine omkostninger.

O'Keefe

Bosco

Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. december 1982.

P. Heim
Justitssekretær

A. O'Keefe
Formand for første afdeling